

Depozitele de deșeuri

Depozitul de deșeuri este amplasament de evacuare a deșeurilor pentru depozitarea lor pe sau în pământ (în subsol).

Depozitul de deșeuri include:

- spații interne pentru evacuarea deșeurilor (un producător de deșeuri își construiește propriul depozit pentru evacuarea deșeurilor la locul de producție); și
- amplasamente permanente (pentru o perioadă mai lungă de un an), care sînt utilizate pentru depozitarea temporară a deșeurilor.

Depozitul de deșeuri nu include:

- a) locuri unde deșeurile sunt descărcate pentru a permite pregătirea acestora pentru transportul ulterior în scopul recuperării, tratării sau evacuării în altă parte;
- b) locuri de depozitare a deșeurilor înainte de recuperare în scopul tratării, pentru o perioadă de cel mult 3 ani, în general, sau înainte de evacuare, pentru o perioadă de cel mult un an.

Cerințele față de depozitarea deșeurilor urmăresc respectarea procedurilor de prevenire sau reducere a efectelor negative asupra mediului pe care le pot avea activitățile de depozitare a deșeurilor pe durata întregului ciclu de viață a depozitului de deșeuri, ce include proiectarea, construcția, exploatarea și închiderea depozitului.

Activitățile de depozitare a deșeurilor se efectuează în conformitate cu prevederile legii privind deșeurile și ale Regulamentului privind depozitarea deșeurilor, aprobat de Guvern.

Proiectarea și construcția depozitelor de deșeuri, precum și exploatarea sistemelor ingineresti ale depozitelor se efectuează în conformitate cu normele în construcții și actele permissive de mediu.

În funcție de natura deșeurilor, depozitele de deșeuri se clasifică în următoarele categorii:

- a) depozite de deșeuri periculoase;
- b) depozite de deșeuri nepericuloase;
- c) depozite de deșeuri inerte.

Nu sunt acceptate pentru depozitare următoarele deșeuri:

- a) deșeuri lichide;
- b) deșeuri explozive, corozive, oxidante, foarte inflamabile sau inflamabile;
- c) deșeuri periculoase medicale sau alte deșeuri clinice periculoase de la unități medicale sau veterinare cu proprietatea HP9;
- d) toate tipurile de anvelope uzate, întregi sau tăiate, cu excepția anvelopelor folosite ca materiale de construcții;

e) orice alt tip de deșeu care nu satisface cerințele Regulamentului privind depozitarea deșeurilor.

Depozitarea deșeurilor este permisă doar în cazul deținerii autorizației de mediu pentru gestionarea deșeurilor.

Operatorul depozitului este responsabil de întreținerea, supravegherea, monitorizarea și controlul postînchidere al depozitului și este obligat:

1) la exploatarea depozitului de deșeuri, să asigure instituirea unui sistem de automonitorizare tehnologică și de automonitorizare a calității factorilor de mediu și să suporte costurile acestuia;

2) să raporteze în cadrul SIA MD după cum urmează:

- a) anual – despre tipurile și cantitățile de deșeuri eliminate;
- b) semestrial – despre datele înregistrate în urma monitorizării depozitului de deșeuri, pentru a demonstra conformitatea cu prevederile din autorizația de mediu pentru gestionarea deșeurilor, precum și pentru a demonstra stadiul îndeplinirii măsurilor din programul pentru conformare; și

c) în cel mult 12 ore de la constatare, în cadrul programului de monitorizare, despre orice efecte ecologice negative;

3) să își constituie un fond pentru închiderea și urmărirea postînchidere a depozitului, care va servi dovadă a garanției financiare necesare pentru remedierea unor deficiențe de construcție sau care au apărut în timpul operării ori pentru despăgubirile în caz de accidente determinate de activitatea depozitului.

Închiderea unui depozit de deșeuri se efectuează conform procedurilor stabilite în Regulamentul privind depozitarea deșeurilor

Cum se realizeaza o groapa de gunoi ecologica

O groapa de gunoi ecologica se decoperteaza stratul de sol vegetal și subarabil se impermeabilizeaza cu un strat de argila compactă se amplaseaza tuburi perforate pentru colectarea levigatului se pune un sistem de captare și neutralizare a metanului și a dioxidului de carbon se dotează cu un cantar industrial și un laborator de verificare a apei din panza freatica.

Groapa ecologica este o zona adancita fata de cota zero, căptușită cu dale de beton, apoi se pune folie, se pune un strat de deșeuri menajere care se compacteaza și se pune apoi un strat de pamant. Cand se ajunge aproape de cotă zero se completează cu strat vegetal și se planteaza salcami. Aceștia din urma asigurând stabilitatea solului.

Planificarea și Amplasarea Gropilor de Deșeuri Ecologice

Calitatea și coerența planurilor de management al deșeurilor variază. Deși, în principal, planificarea subsidiară este o practică bună, calitatea și coerența planurilor de management al deșeurilor variază amplu, ducând la rezultate inegale în teren. Patru țări: Bulgaria, Croația, Polonia și România au câte un Plan Național de management al deșeurilor, care de obicei se întind pe patru ani. Planurile transpun prioritățile strategice în acțiuni, specifică alocarea de fonduri în sector către regiuni, delimitează preferințele pentru tehnologiile de tratare, și identifică amplasamentele preferate pentru eliminarea finală. Planurile Naționale de Management al Deșeurilor sunt adesea cuprinzătoare ca extindere, dar izolate de realitățile locale. Planurile regionale există numai într-o măsură limitată. Unele primării își dezvoltă propriile planuri, în special în orașele orale mai mari și zonele urbane metropolitane afluate. Totuși, primăriile mai mici, mai sărace, și rurale în mod tipic nu au planuri de management al deșeurilor.

Administrațiile regionale joacă un rol crucial în planificarea sistemelor naționale integrate de management al deșeurilor solide (SWM-SMD). Planurile naționale pot stabili în general strategia, dar deoarece sistemul se bazează pe facilitățile regionale de eliminare și tratare, planificarea trebuie să includă organisme de conducere intermunicipale sau regionale fiindcă rezultatele de succes necesită proprietatea și sprijinul părților locale implicate. Majoritatea țărilor au recunoscut acest lucru. Guvernele la nivel regional, județele din Croația și Voievodatele din Polonia, au responsabilități și obligații legale. În România, Agențiile de Protecție a Mediului dezvoltă planul regional de management al deșeurilor, și în Bulgaria, asociațiile regionale se presupune că dirijează procesul de planificare.

Totuși, planurile regionale au nevoie de consolidare și sentimentul de proprietate în toate cele patru țări. Planurile eficiente necesită campioni operaționali, și capacitate de implementare la nivel regional sau inter-municipal. Voievodatele trebuie să predomină în planul regional polonez de management al deșeurilor, dar puține asociații inter-municipale au fost constituite ca să preia această sarcină. Autoritatea este delegată cu reținere; coordonarea între guvernele regionale și primării este sporadică; și sistemul este copleșit de incoerență și elemente descurajante. Bulgaria delegă autoritatea de planificare la nivel regional prin Asociațiile Regionale, și România prin Autoritățile Regionale de Protecție a Mediului, dar în practică nu există încă o proprietate reală asupra planificării managementului deșeurilor solide la acel nivel. Autoritățile naționale trebuie să încurajeze planificarea la nivel regional și municipal și să asigure coerența și constanța pe planurile național, regional și local.

Alegerea amplasamentelor pentru gropile regionale de deșeuri ecologice rămâne cel mai mare obstacol în calea implementării investițiilor planificate. Consultările publice necesită mai mult decât vorbele goale care s-au observat în aceste patru țări. Implementarea regională de succes a managementului deșeurilor solide necesită o planificare detaliată, Evaluările Naționale de Impact de Mediu - sănătoase tehnic, și ample consultări publice și rază mare de acțiune ca să se contracareze întârzierile legate de abordarea NIMBY (Nu în Curtea Mea). Există un enorm potențial spre a se ameliora implicarea publicului în planificarea și amplasarea gropilor de deșeuri ecologice necesare pentru managementul deșeurilor solide. În mod tipic, comunitățile locale nu sunt dornice să accepte deșeurile din afară dar sistemele intermunicipale de Management al Deșeurilor impun o amplasare regională a gropii de deșeuri ecologice. Deși toate patru țări au stabilit proceduri de angajare a publicului, în principal la nivel regional, nu este clar cum sunt acestea aplicate în practică, și în ce măsură publicul se implică activ în procesul de amplasare a gropii de deșeuri ecologice.

Procedurile slabe de selectare a amplasării gropilor de deșeuri ecologice au ca rezultat pierderi substanțiale de timp și resurse financiare. Comunitățile locale s-au opus practic la toate amplasamentele propuse pentru Managementul Deșeurilor, conform rapoartelor din presa croată. Oficialii din Bulgaria și România au raportat rezistență publică substanțială față de investițiile regionalizate. Oficialii de la DG Politică Regională au raportat probleme semnificative în timpul ofertării pentru contracte din cauza neajunsurilor legate de permisele de mediu, calitatea discutabilă a Evaluării de Impact de Mediu, și obținerea titlului de proprietate asupra terenului. Dezvoltatorii de la administrația locală raportează frustrarea cu dilema “găina și oul”: cum să se decidă până unde să se meargă cu alegerea amplasamentului care poate fi deviată de puternică opoziție din partea cetățenilor locali, sau de instabilitatea politicii locale și echipele în continuă schimbare de funcționari publici angajați în luarea de decizii. Adesea, selectarea amplasamentului gropii de deșeuri ecologice este percepută ca necesitând mai întâi o soluție “politică”, și în al doilea rând un proces tehnic iterativ solid de amplasare. Totuși, ciclurile politice sunt scurte în comparație cu ciclurile de planificare a investițiilor în deșeuri solide, deci dezvoltarea unui sprijin solid între principalele părți locale implicate ar trebui să facă parte din fiecare pas al procesului iterativ de amplasare, pentru a se reduce riscul întârzierilor în planificarea investițiilor în deșeurile solide.

Alternativele de selectare a amplasamentului trebuie apreciate de la bun început. Majoritatea legislațiilor cu privire la Evaluările Naționale de Impact de Mediu (EIA) fac apel la o analiză a

“alternativelor”, ceea ce înseamnă prezentarea și trecerea în revistă a alternativelor de amplasamente. Totuși, pe ansamblul celor patru țări, alternativele nu sunt folosite strategic în procesul de consultare dar este o practică obișnuită să se folosească EIA numai după ce amplasamentul este selectat, din cauza bazării pe deciziile politice a deciziilor de amplasare. În majoritatea țărilor, Evaluarea Strategică de Mediu nu a specificat clar că EIA trebuie folosită la amplasarea facilităților de Management al Deșeurilor, fiindcă focalizarea era în principal pe strategiile de planificare mai largi. Presiunea politică în procesul de selectare a amplasamentului slăbește această parte a documentului EIA, care adesea este lipsită de o comparație riguroasă a meritelor tehnice. În loc de aceasta este folosită pentru a raporta retroactiv asupra unor amplasamente spre a justifica procesul de selecție.

Opoziția față de schemele de incinerare necesită consultări mai ample și mai intense. În Polonia și Croația, unele inițiative au început să dezvolte scheme de transformare a deșeurilor în energie pe baza incinerării. Această tehnologie este folosită pe scară largă în alte state membre ale UE și standardele înalte de control de mediu au dezvoltat o tehnologie dovedită ca eficientă. Totuși, există o puternică opoziție publică față de schemele de transformare a deșeurilor în energie fiindcă perceperea este adesea bazată pe experiențele din trecut cu incineratoare de slabă performanță și teama de impacturi negative de mediu, mai ales emisiuni în aer. Sunt necesare consultări atent programate, inclusive, transparente și adesea intense care să informeze toate părțile interesate cu privire la beneficii și riscuri și care să implice publicul în procedurile de planificare și luare de decizii.

Serviciile trebuie să fie administrate la nivel de prestare a serviciilor. Toate cele patru țări încearcă să urmeze acest principiu; municipalitățile sunt responsabile legal de asigurarea îndepărtării deșeurilor și de transport în cadrul limitelor lor administrative ca să poată contracta companii de servicii, operatori privați sau aflați în proprietate publică, pentru colectarea deșeurilor. Numai Polonia este o excepție, fiindcă proprietatea asupra deșeurilor atribuie responsabilitatea pentru contractarea colectării deșeurilor către proprietari. În toate țările, entitățile regionale se presupun a administra eliminarea finală și/sau facilitățile de tratare, inclusiv asociațiile inter-municipale, utilitățile publice regionale sau alte autorități sub-naționale.